

24. Ol'ga

„Doufám, že nám ji představíš dřív, než bude v jiným stavu,“ zašermoval táta půlkou celozrnného rohlíku.

Pane Bože... Přednáška.

„No moc nekoulej vočima, mladej. Jestli je tak náchylná jako tvoje máma...“ namířil na svou družku lžíci gulášové polévky, „kolem tý jenom prošly trenky, a narodil ses ty.“

Poprvé mě tenhle slovní obrat pobavil. Teď pojednávání už to nebylo tak úplně ono. Do pytle. Jestli nepozorovaně nepoštouchnu hovor k jinému tématu, nejen že tu ztvrdnu do večera, ale aspoň týden nebudu mít na sex ani pomyšlení. Nic tak nedokáže ochromit pohlavní pudry jako vlastní rodiče. Snad jen s výjimkou naší matikářky z gymplu a toho videodokumentu o obřízce.

Musím strhnout konverzační volant, dokud to jde:

„Pes má na zadku ohromný klíště! Je fakt nacucaný. Vypadá jako šedivej pingpongovej míček,“ spojil jsem ukazovák a palec, abych demonstroval exoparazitovu velikost.

Jenže ani diagnóza našeho rotvajlera už nemohla mámě zabránit, aby vyslabikovala tradiční úvodní znělku rodičovského sexuologického semináře: „Chovej se tak, abys nechoval, Vojto.“ Nechala rodinné motto, které před dvaceti lety mým ukvapeným početím oba porušili, několikrát dramaticky odrazit od sporáku a doprovodila ho grimasou veřejnoprávního televizního zpravodajce v depresi. Pak se ke mně důvěrně naklonila: „Máš ostříhaný nehty, když si nandáváš kondom?“

Chvíli jsem se na ni mlčky díval.

„Jo, i na nohou. Můžu už jít?“

„Hele, mladás, budeš to dělat celej život,“ zavěštil táta a dojedl rohlík.

„Co? Stříhat si nehty?“

„Ne. Souložit!“

„To doufám,“ zaváhal jsem a pro jistotu jsem zaklepal na kuchyňskou linku, aby se to nezakřiklo. „Přesto... probírání koitálních detailů s rodičema bych rád ukončil ještě v produktivním věku.“

***

Dva dny nato jsem kreslil ukazovákem na nahá záda japonský znak podle papíru v druhé ruce. Tah po tahu.

„Vankúš!“ vyhrkla Ol'ga.

„Ne, špatně. Je to polštář.“

Překulila se a pobaveně nazdvihla pravý koutek: „Vankúš je polštář.“

„Hele, já ti nevim. Vždycky řekneš nějaký slovenský slovo a správnou odpověď zopakuješ až po mně,“ lektorsky jsem se zamračil a Ol'ga mě

praštila vankúšem.

Studovala anglistiku a japanologii. Já teď klečel rozkročmo nad ní a vyšimrával jí na záda slovíčka na zítřejší písemku.

„No dobře, jestli neblafuješ, tak to bylo už desáté správně určené slovo v řadě, takže...“ upustil jsem papír se znaky a ten se kolébavě snesl na podlahu, „teď přichází pohádková výhra, o které sní všechny ženy s vkusem: Chládek tě bude deset minut v kuse boskat.“

„Bozkávat.“

„Jedno po druhým.“

***

Za hodinu a půl, když Olga konečně našla podprsenku a já vydoloval zpoza radiátoru trenkoslipy, jsme si lehli vedle sebe a povídali si.

„...tys jela stopem až domů jen kvůli učebnici? A jaguárem?“

„Hej,“ kývla jakoby nic. „A čo si robil ty tento víkend?“

„Nic tak dobrodružného. Absolvoval jsem bezplatný ubíjející kurz *Jak nepřinést domů vnouče*,“ přiznal jsem.

Olga se usmála, zároveň sraštila obočí, a to všechno ještě stihla doprovodit naléhavě tázavým pohledem.

„Ále... naši mají strach, že se jim rozmnožím,“ zavrtěl jsem hlavou. „Vědí, že nemáme zkušenosti. To je asi pravda. Než jsem dostal košem, nestačil jsem se ve svém prvním vztahu ani pořádně roz... chci říct roz... rozkoukat. A tys dokonce počkala až na mě,“ přejel jsem Olze pomalu po tváři konečky prstů.

„No a keby ešte vedeli, že sme prezervatív vyskúšali iba raz a hneď ho zavrhlí pre jeho komickosť a nepraktickosť...“

Představil jsem si, že to máma s tátou vědí. Výsledkem by byly přibližně dva infarkty a přesně jedna vasktomie.

„Vieš čo? Vzdeláme sa,“ skočila do sandálů a hodila po mně rifle, „nech sú vaši kludnejší. Pod!“

***

Za okamžik už jsme se oba tísnilí u obrazovky počítače univerzitní knihovny. Já chroupal kešu oříšky z pytlíku a Olga vyťukávala do klávesnice písmenka, která se pomalu začala šikovat za dvojítm lomítkem:

www.antikonceptcia.sk

Objevilo se menu a hned záhy obrázek rozjařené ženy chystající se polknout pilulku. Patrně antikoncepční. Ženin úsměv a celkově rozdováděný výraz však napovídaly spíš tomu, že ji koupila někde na diskotéce a načíná už druhé plato. Navíc se olizovala, jako by se chystala na valník čokotatranek. No jo, dneska je to brnkačka, dělat reklamu na antikoncepci. Dokud se popíjelo olovo a na genitálie se mazal krokodýlí trus, chtělo to víc invence.

„Jé, hele!“ zmocnil jsem se myši a kliknul v menu na poslední položku – *Hry*.

Celý monitor se zalil růžovou barvou a vprostřed zablikal krvavě rudý nápis: *SPERMOBIJCA*. Nápis zmizel, a když seshora entusiasticky vyrazila první mužská pohlavní buňka, pochopil jsem, že růžový podklad představuje děložní sliznici. Kurzory vlevo a vpravo se ovládal kanón v dolní části obrazovky, jenž proti odhodlaným bičíkovcům metal pilulky, které při zásahu explodovaly.

„Jsi si jistá, že se tu vzděláme?“ zeptal jsem se Olgy, zatímco jsem sváděl dech beroucí duel s hlavním padouchem druhého levelu – zelenou zmutovanou spermií vyzbrojenou sebevědomým šklebem a plazmovými děly.

„Vieš čo, spermobijca? Pušť ma k tomu,“ vzala myš a klikla na ikonku – *Druhy antikoncepcie*. V podmenu pak na *Prerušovaný sex*. Významně jsme se na sebe podívali.

Naběhlo pár odstavců textu v čele s cifrou v procentech.

„Třicet sedm procent? Co to je?“ znejstil jsem. „Co je to třicet sedm procent?“

Olga mě chytla za ruku: „Podľa všetkého to je úspešnosť tej metódy.“

„Proboha! Třicet sedm procent?!“ přeskočil mi hlas a zaskočilo kešu. „Třicet sedm procent?! Třicet sedm?! To je hrůza!“ rozkašlal jsem se. „To je jako moje písemky ze zeměpisu...“

„Klud,“ několikrát mě otevřenou dlaní udeřila do zad.

„Třicet sedm procent?! Co tím chtěj říct?“ vyhrkly mi slzy do očí a začal jsem sípat. „Takže když zavřu sto nahatých párů na čtvrt hodiny do stodoly a řeknu jim, aby se jedinkrát přerušovaně pomilovali, přitáhnou mi do roka třiašedesát harantů?“

„To neviem,“ pokrčila rameny, „ale rozhodne to bude jedna z najväčších swingers párty v strednej Európe.“

„Ty se směješ. Tys neslyšela tu strašidelnou historku o mojí mámě, kolem který se procházej tátovy trenky,“ zoufale jsem zabořil obličej do dlaní.

„No tak, zlato, nepanikár,“ pohladila mě po čele. „O dva týdne uvidíme, či sme boli dostatočne opatrní. A ja dúfam, že hej. Potom nasadíme hormonálnu antikoncepciu. Dovtedy prejdeme z prerušovaného sexu na...“ odmlčela se, „prerušovaný sex.“

„Prerušovaný sex?“ zopakoval jsem nahlas a zdráhal se uvěřit, o kolik radosti může člověka připravit změna tak nenápadné mluvnické kategorie, jakou je vid. „To nezní moc slibně, že ne?“

„Určite to znie lepšie než prerušené tehotenstvo,“ ukončila diskusi a jako správný řečník s citem pro dramatickosti si ten nejpádnejší argument nechala na konec.

***

Ještě téhož odpoledne jsme vyvěsili nad postel vlastnoručně načrtnuté schéma spermie a vajíčka obehnané rudou kružnicí po vzoru zákazových značek a jako náhradu za původně plánované pásmo něžností jsme si v oddělení japonské literatury půjčili Murakamiho *Norské dřevo*, které si Olga chtěla už dlouho přečíst. Nebyl jsem proti. Aspoň mi asexuální šňůra rychleji uteče a po roce zase přelouskám něco beletrističtějšího než nápojový lístek.

Padla tma, uvelebili jsme se a já předčítal. Ovšem už během prvních stránek mě začal jímat pocit, že volba knihy není s cudným charakterem večera tak úplně kompatibilní a že ve svém upjatě formálním světě úklonků a tamagoči je každý jeden Japonec jako akvárium testosteronu před výbuchem. Tím spíše pak spisovatelé. Měl jsem problémy s pravidelným dýcháním a chvílemi mi přesakoval hlas, ale držel jsem se statečně až do okamžiku, kdy hlavní hrdina s kamarádkou vešli do pornokina...

„Tak. Pro dnešek to stačí, řekl bych,“ završil jsem čtení uprostřed odstavce a snažil se přepumpovat krev zpátky do hlavy. „Radši... mi něco vyprávěj ty.“ Zaklapl jsem publikaci, odložil ji na noční stůl a hlasitě polkl. „Žánr nechám na tobě. Hlavně ať jsou v tom naši, matikářka ze střední, co nejvíc obřízek a... láska?“

Usnula.

Už před nějakou chvílkou. Hlavu položenou na mém břichu. Dlaň obepínající můj levý bok. Ležela mi mezi stehny a pravidelně oddechovala. Pohladil jsem ji po vlasech. Voněly jako plátek vanilky právě vytažený z medu.

Tehdy jsem si naplno uvědomil, co se děje a jak moc chci, aby tenhle okamžik nikdy neskončil. Přál jsem si sedět tu takhle napořád. Ostatně... stejně jsem se nemohl hýbat.

Natáhl jsem se na zem pro pantofli a mrštil ji proti vypínači na opačné straně pokoje. Minul jsem. Zkusil jsem to znovu a napodruhé se mi opravdu podařilo lustr zhasnout.

Někdy se člověk trefí napodruhé.

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://chladnouhlavu.cz)